

Nr. 2631/C/3328/III-5/2014

CONCLUZII

formulate de procuror în cauza nr.28/1/2014/HP/P a Înaltei Curți de Casație și Justiție având ca obiect rezolvarea de principiu a chestiunii de drept vizând modalitatea de interpretare a dispozițiilor art.175 alin.1 și 2 din Codul penal privind funcționarii publici, respectiv dacă medicul chirurg – angajat cu contract de muncă pe perioadă nedeterminată într-o unitate spitalicească din sistemul public de sănătate este funcționar public în sensul alin.1 lit. c) ori alin.2

Prin încheierea din 24 septembrie 2014 pronunțată în dosarul nr.7932/102/2012 Curtea de Apel Tg.Mureș – Secția penală și pentru cauze cu minori și de familie a adresat Înaltei Curți de Casație și Justiție solicitarea de a pronunța o hotărâre prin care să dea o rezolvare de principiu următoarei chestiuni de drept:

Modalitatea de interpretare a dispozițiilor art.175 din Codul penal privind funcționarii publici, respectiv dacă medicul chirurg – angajat cu contract de muncă pe perioadă nedeterminată într-o unitate spitalicească din sistemul public de sănătate este funcționar public, în sensul art.175 alin.1 lit. c) ori art.175 alin.2 din Codul penal.

MINISTERUL PUBLIC
PARCHETUL DE PE LÂNGĂ ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE
CABINET PROCUROR GENERAL

Urmare analizei de admisibilitate a sesizării efectuată în temeiul art.475 din Codul de procedură penală, a rezultat că instanța care sesizează este Curtea de Apel Tg.Mureș – Secția penală și pentru cauze cu minori și de familie, investită cu soluționarea cauzei în ultimă instanță, cauza se află în cursul judecării, problema de drept a cărei dezlegare se solicită nu a mai fost supusă examenului Înaltei Curți de Casație și Justiție, nestatuându-se asupra ei printr-o hotărâre prealabilă sau printr-un recurs în interesul legii și nici nu face obiectul unui recurs în interesul legii în curs de soluționare, iar de lămurirea respectivei chestiuni de drept depinde soluționarea pe fond a cauzei.

Curtea de Apel Tg. Mureș – Secția penală și pentru cauze cu minori și de familie consideră că medicul chirurg este funcționar public în sensul art.175 alin.1 lit.c din Codul penal, deoarece își desfășoară activitatea cu titlu permanent (contract de muncă pe perioadă nedeterminată), cu o remunerație (salariu lunar și eventuale sporuri acordate), în cadrul unui spital din sistemul public de sănătate (din rețeaua Ministerului Sănătății) și are atribuții legate de realizarea obiectului de activitate al spitalului.

Corelativ, încadrarea medicului chirurg în categoria funcționarilor publici vizată de art.175 alin.2 din Codul penal nu este posibilă, nefiind întrunite cumulativ condițiile exercitării unui serviciu public și investiții de către autoritățile publice sau cea a controlului ori supravegherii acestora cu privire la îndeplinirea respectivului serviciu public.

Cât privește invocarea de către apărarea inculpatului a dispozițiilor art.375 alin.2 din Legea nr.95/2006 privind reforma în domeniul sănătății, conform cărora medicul nu este funcționar public, instanța reține că această dispoziție legală nu se referă la noțiunea de funcționar public așa cum este ea definită în art.175 din Codul penal, ci la noțiunea de funcționar public, definită în art.2 alin.2 din Legea nr.188/1999 privind statutul funcționarilor publici.

În fine, se mai arată că notarul, executorul judecătoresc, avocatul, mediatorul exercită, fiecare, un serviciu de interes public, primind pentru serviciile lor un onorariu negociabil de la persoanele în interesul cărora aceste servicii sunt exercitate, dar sumele de bani primite de medicul angajat într-un spital de stat de la membri de familie ai pacienților, nu pot fi asimilate unui onorariu negociabil.

MINISTERUL PUBLIC
PARCHETUL DE PE LÂNGĂ ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE
CABINET PROCUROR GENERAL

*

*

*

Potrivit art. 175 din Codul penal:

„(1) Funcționar public, în sensul legii penale, este persoana care, cu titlu permanent sau temporar, cu sau fără o remunerație:

(...)

b) exercită o funcție de demnitate publică sau o funcție publică de orice natură;

c) exercită, singură sau împreună cu alte persoane, în cadrul unei regii autonome, al altui operator economic sau al unei persoane juridice cu capital integral sau majoritar de stat, atribuții legate de realizarea obiectului de activitate al acesteia.

(2) De asemenea, este considerată funcționar public, în sensul legii penale, persoana care exercită un serviciu de interes public pentru care a fost investită de autoritățile publice sau care este supusă controlului ori supravegherii acestora cu privire la îndeplinirea respectivului serviciu public.”

Deși întrebarea prealabilă vizează norma cuprinsă în art.175 alin.1 lit. c) din Codul penal prin raportare la cea din alin.2 al aceluiași articol, am apreciat necesară, pentru argumentele ce vor fi expuse în cele ce urmează, analizarea și a ipotezelor avute în vedere de art.175 alin.1 lit. b) din Codul penal.

Funcționarul public în înțelesul normei prevăzute la art.175 alin.1 lit. b) din Codul penal este persoana care exercită o funcție de demnitate publică sau o funcție publică de orice natură.

Funcția de demnitate publică în sensul Legii-cadru nr.284/2010 privind salarizarea unitară a personalului plătit din fonduri publice, care, în cuprinsul Anexei VII, enumeră funcțiile din această categorie, este cea care se ocupă *prin mandat obținut direct, prin alegeri organizate sau indirect, prin numire*, în condițiile legii. Sunt *funcții de demnitate publică alese*, conform Constituției României : Președintele României, Președintele și Vicepreședintele Senatului, Președintele și Vicepreședintele Camerei Deputaților, secretarii, chestorii, președinții, vicepreședinții și secretarii comisiilor permanente ale Senatului și Camerei Deputaților, liderii grupurilor parlamentare ale Senatului și Camerei

MINISTERUL PUBLIC
PARCHETUL DE PE LÂNGĂ ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE
CABINET PROCUROR GENERAL

Deputaților, senatorii și deputații, având în vedere că, potrivit art.4 alin.1 din Legea nr.7/2006 privind statutul funcționarului public parlamentar, funcția publică parlamentară este o funcție publică specifică, de carieră, autonomă. Aceștia li se adaugă *funcțiile de demnitate publică numite*, potrivit Legii nr.188/1999 privind statutul funcționarilor publici, adică cele din cadrul Guvernului, a organelor autorităților publice locale și instituțiilor din subordinea acestora. Funcțiile asimilate cu cele de demnitate publică sunt funcțiile de conducere din instituțiile publice din subordinea Guvernului nominalizate prin hotărâri ale Guvernului.

Funcția publică de orice natură este cea exercitată în serviciul unei autorități publice, instituții publice sau a altor persoane juridice de drept public, inclusiv personalul auxiliar al acestora care, deși nu exercită prerogative de putere publică, concurează la realizarea obiectului de activitate al respectivei entități de drept public. Potrivit art.2 alin.1 din Legea nr.188/1999 privind Statutul funcționarilor publici, „*funcția publică reprezintă ansamblul atribuțiilor și responsabilităților, stabilite în temeiul legii, în scopul realizării prerogativelor de putere publică de către administrația publică centrală, administrația publică locală și autoritățile administrative autonome*”. Conform art.2 alin.4 din același act normativ „*funcțiile publice sunt prevăzute în anexa la prezenta lege*”.

Întrucât Codul penal nu cuprinde și definiția „funcției publice”, aceasta trebuie înțeleasă în sensul dat prin norma specială, pentru a respecta cerința impusă de art.37 alin.2 din Legea nr.24/2000 privind normele de tehnică legislativă pentru elaborarea actelor normative¹. Așa fiind, pentru a face incidente în cazul medicului - angajat cu contract de muncă pe perioadă nedeterminată într-un spital din sistemul public de sănătate dispozițiile art.175 alin.1 lit. b) din Codul penal, s-ar fi impus ca funcția de medic să se regăsească printre cele **expres și limitativ** prevăzute în Anexa 1 la Legea nr.188/1999 privind statutul funcționarilor publici. Cum aceasta nu figurează printre funcțiile publice enumerate, rezultă că medicul nu este funcționar public în sensul art.175 alin.1 lit. b) din Codul penal. Distinct de aceasta este și dificil de corelat actul medical, chiar privit ca „*atribuție și responsabilitate stabilită în temeiul legii*”, cu realizarea

¹ Potrivit art.37 alin.2 din Legea nr.24/2000 privind normele de tehnică legislativă pentru elaborarea actelor normative: „Dacă o noțiune sau un termen nu este consacrat sau poate avea înțelesuri diferite, **semnificația** acestuia în context **se stabilește prin actul normativ ce le instituie**, în cadrul dispozițiilor generale sau într-o anexă destinată lexicului respectiv, și **devine obligatoriu pentru actele normative din aceeași materie**.”

MINISTERUL PUBLIC
PARCHETUL DE PE LÂNGĂ ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE
CABINET PROCUROR GENERAL

prerogativelor de „*putere publică de către administrația publică centrală, administrația publică locală și autoritățile administrative autonome*”, câtă vreme medicul nu se află în niciun fel de raporturi juridice directe cu administrația publică. Medicul angajat cu contract de muncă pe perioadă nedeterminată într-un spital din sistemul public de sănătate se află în raporturi de muncă cu spitalul, angajatorul său, persoană juridică de utilitate publică² cu care încheie un contract individual de muncă.

Funcționarul public în înțelesul normei prevăzute la art.175 alin.1 lit. c) din Codul penal semnifică persoana care exercită în cadrul unei *regii autonome, a altui operator economic ori a unei persoane juridice cu capital integral sau majoritar de stat atribuții legate de realizarea obiectului de activitate al acesteia*. Dacă apartenența la o regie autonomă, care se organizează și funcționează potrivit Legii nr.15/1990 privind reorganizarea unităților economice de stat ca regii autonome și societăți comerciale, nu pune probleme de interpretare, noțiunea de operator economic trebuie privită prin raportare la Ordonanța de Urgență a Guvernului nr.34/2006 privind atribuirea contractelor de achiziție publică, a contractelor de concesiune de lucrări publice și a contractelor de concesiune de servicii care, la art.3 lit. r) definește noțiunea de **operator economic** ca fiind *oricare furnizor de produse, prestator de servicii ori executant de lucrări – persoană fizică sau juridică de drept public sau privat ori grup de astfel de persoane cu activitate în domeniul care oferă în mod licit pe piață produse, servicii și/sau executare de lucrări*. Altfel spus, operatorul economic este acea persoană juridică cu capital integral sau majoritar de stat care realizează acte de comerț, iar orice angajat al unui astfel de operator economic are calitatea de funcționar public. *Persoana juridică cu capital integral sau majoritar de stat* este acea persoană juridică la care statul român deține, în cazul societăților comerciale, întregul sau mai mult de jumătate din capitalul social subscris și vărsat, dar și cea a cărei activitate este *sine qua non* legată de bunuri ce fac parte din domeniul public al statului, aflate în administrarea ei.

Prin sintagma *”atribuții legate de realizarea obiectului de activitate al acesteia”* legiuitorul a intenționat să excludă de la aplicarea unor norme de incriminare personalul cu atribuții de întreținere, pază ori altele similare.

² Potrivit art.165 alin.1 din Legea nr.95/2006 privind reforma în domeniul sănătății: *”Spitalul este unitatea sanitară cu paturi, de utilitate publică, cu personalitate juridică, ce furnizează servicii medicale.”*

MINISTERUL PUBLIC
PARCHETUL DE PE LÂNGĂ ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE
CABINET PROCUROR GENERAL

În doctrina recentă³ s-a apreciat discutabil dacă legiuitorul a avut în vedere numai activitățile economice sau și alte activități desfășurate de persoane juridice finanțate de la bugetul de stat. Dată fiind folosirea sintagmei „*cu capital integral sau majoritar de stat*” s-a opinat în sensul includerii în această categorie doar a activităților economice, altminteri, sintagma folosită s-ar fi impus a fi „*persoană juridică finanțată de la bugetul de stat*”. În opinia noastră nici această interpretare nu este lipsită de critici câtă vreme legiuitorul a operat cu sintagma „*persoană juridică*”, iar nu „*agent economic*” ori „*societate comercială*”. Acolo unde a intenționat o restrângere a sferei activităților vizate, a făcut-o prin folosirea sintagmei „*operator economic*”, în mod vădit mai restrictivă decât aceea de „*persoană juridică*”.

Problema reală pe care o pune însă textul este dată de inconsecvența cu care legiuitorul uzează de termeni / sintagme diferite pentru exprimarea aceleiași idei. Astfel, în norma supusă prezentei analize se folosește termenul „*capital*”, în Legea nr.95/2006 privind reforma în domeniul sănătății spitalele sunt clasificate, printre altele, după „*regimul proprietății*”⁴, iar în Legea nr.213/1998 privind bunurile proprietate publică, legiuitorul uzează de sintagma „*domeniul public*”⁵. Deși diferite, sintagmele folosite îngăduie totuși formularea concluziei

³ Anca Jurma, *Infrațiunile de corupție în lumina noului Cod penal și a reglementărilor internaționale*, în *Analele Universității din București-Seria Drept*, 2014, pag.181

⁴ Potrivit art.171 alin.3 din Legea nr.95/2006 privind reforma în domeniul sănătății: „*Spitalele se organizează și funcționează, în funcție de regimul proprietății, în:*

- a) spitale publice, organizate ca instituții publice;
- b) spitale private, organizate ca persoane juridice de drept privat;
- c) spitale publice în care funcționează și secții private.”

⁵ Potrivit art.3 din Legea nr.213/1998 privind bunurile proprietate publică:

“(1) Domeniul public este alcătuit din bunurile prevăzute la art. 135 alin. (4) din Constituție, din cele stabilite în anexa care face parte integrantă din prezenta lege (...).

(2) Domeniul public al statului este alcătuit din bunurile prevăzute la art. 135 alin. (4) din Constituție, din cele prevăzute la **pct. I din anexă** (...).

(3) Domeniul public al județelor este alcătuit din bunurile prevăzute la **pct. II din anexă** (...).

(4) Domeniul public al comunelor, al orașelor și al municipiilor este alcătuit din bunurile prevăzute la **pct. III din anexă** (...).”

Potrivit pct.I.29, II.2 și III.5 din Lista cuprinzând unele bunuri care alcătuiesc domeniul public al statului și al unităților administrativ-teritoriale, Anexa 1 la Legea nr.213/1998: „*Domeniul public al statului este alcătuit, printre altele, din terenurile și clădirile în care își desfășoară activitatea serviciile publice descentralizate (...) ale celorlalte organe de specialitate ale administrației publice centrale, cu excepția celor dobândite din venituri proprii extrabugetare, care constituie proprietatea privată a acestora*”; „*domeniul public județean este alcătuit , printre altele, din terenurile și clădirile în care își desfășoară activitatea spitalele județene (...)*”; „*domeniul public local al comunelor, orașelor și municipiilor este alcătuit, printre altele, din terenurile și clădirile în care își desfășoară activitatea (...) spitalele, policlinicile și altele asemenea*”.

că, pentru conturarea sferei persoanelor vizate de art.175 alin.1 lit. c) din Codul penal, relevante sunt criteriile legate de **forma de proprietate a bunurilor indispensabile realizării obiectului de activitate al persoanei juridice**. Or, **spitalul public funcționează într-un imobil care face parte din domeniul public al statului sau al unităților administrativ teritoriale, în desfășurarea actului medical** medicul aflat în raporturi de muncă cu un spital public din rețeaua Ministerului Sănătății Publice, **folosește echipamente medicale achiziționate cu fonduri provenite de la bugetul de stat**⁶, iar **cuantumul salariului său este stabilit în temeiul Legii-cadru nr.284/2010 privind salarizarea unitară a personalului plătit din fonduri publice și virat de la bugetul de stat**. Cuantumul salariului nu este negociabil între angajat – medicul și angajator – instituția publică.

Funcționarul public în înțelesul normei prevăzute la art.175 alin.2 din Codul penal este persoana care exercită un serviciu de interes public pentru care a fost investită de autoritățile publice sau care este supusă controlului ori supravegherii acestora cu privire la îndeplinirea respectivului serviciu public. Aceste profesii sunt exercitate în condițiile legii din nevoia de a satisface un interes public, iar pe parcursul exercitării lor, persoanele care le aduc la îndeplinire, deși liber profesioniști, sunt asimilate funcționarilor publici. Îndeplinirea *primei condiții*, cea ținând de sfera atribuțiilor persoanei, se verifică prin raportare la definiția dată serviciului de interes public în doctrina de drept administrativ, respectiv *dacă prin realizarea serviciului se urmărește satisfacerea unor nevoi de interes general*. În ceea ce privește *cea de a doua condiție*, relația persoanei care realizează serviciul public cu autoritățile publice, aceasta poate să fie îndeplinită, **alternativ**, *fie dacă investirea pentru îndeplinirea serviciului s-a făcut de către o autoritate publică, fie dacă activitatea persoanei este supusă controlului sau supravegherii unei autorități publice, oricare ar fi modalitatea de investire*. Prin **“investire”** pentru realizarea unui serviciu public se înțelege, fie acordarea calității din care derivă obligația de a realiza respectivul serviciu de către o autoritate publică (spre pildă, numirea în funcția de notar, investirea ca executor judecătoresc, autorizarea ca interpret), fie încredințarea realizării serviciului de

⁶ Potrivit art.190 alin.2 lit.b) din Legea nr.95/2006 privind reforma în domeniul sănătății: “ Pentru spitalele prevăzute la alin. (1) se asigură de la bugetul de stat (...) achiziția de echipamente medicale și alte dotări independente de natura cheltuielilor de capital, în condițiile legii”.

MINISTERUL PUBLIC
PARCHETUL DE PE LÂNGĂ ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE
CABINET PROCUROR GENERAL

interes public printr-o decizie a autorității (spre pildă, numirea de către instanță a administratorului sau lichidatorului judiciar în cadrul procedurii insolvenței). Trebuie distins între „*autorizarea*” din care decurge dreptul de a exercita o profesie, ce este dată de organismul abilitat prin actul normativ care reglementează organizarea și funcționarea respectivei profesii și „*învestirea*” pentru exercitarea unui serviciu de interes public, care este întotdeauna acordată de o autoritate publică. Dreptul de practică publică autorizată al medicului este o condiție de exercitare a profesiei de medic, iar nu o investiție cu exercitarea unui serviciu public, în sensul art.175 alin.2 din Codul penal.

Cât privește condiția ca *activitatea persoanei să fie supusă controlului sau supravegherii unei autorități publice* este de observat că, potrivit art.377 alin.1 din Legea nr.95/2006 privind reforma în domeniul sănătății, exercitarea profesiei de medic se face în regim salarial și / sau independent de către persoanele care îndeplinesc condiția de cetățenie prevăzută de art.370 din același act normativ și sunt membri ai Colegiului medicilor din România. Acesta din urmă este un organism profesional, apolitic, fără scop patrimonial, de drept public, **cu responsabilități delegate de autoritatea de stat**, adică Ministerul Sănătății Publice, **în domeniul autorizării, controlului și supravegherii profesiei de medic** ca profesie liberală de practică publică autorizată⁷. Atât activitatea medicului angajat al unei instituții publice, cât și a celui aflat în raporturi de muncă cu un spital privat sunt supuse monitorizării și controlului din partea Colegiului medicilor din România. Ceea ce face ca statutele lor să fie diferite este calitatea diferită a angajatorului: persoană juridică de drept public, în cazul primului, respectiv persoană juridică de drept privat, în cazul secundului. Pe de altă parte însă, atunci când medicul angajat al unei persoane juridice de drept privat pretinde sau primește un folos necuvenit în legătură cu atribuția sa de a elibera certificate medicale, considerate înscrisuri oficiale, și medicul din sectorul privat va răspunde ca funcționar public.

În fine, mai trebuie subliniată și distincția între *raporturile de serviciu dintre angajator și angajatul* cu care acesta a încheiat un contract de muncă, contract care generează pentru angajat obligația de a presta munca pentru și sub

⁷ Potrivit art.404 alin.1 din Legea nr.95/2006, privind reforma în domeniul sănătății: „*Colegiul Medicilor din România este organism profesional, apolitic, fără scop patrimonial, de drept public, cu responsabilități delegate de autoritatea de stat, în domeniul autorizării, controlului și supravegherii profesiei de medic ca profesie liberală, de practică publică autorizată.*”

MINISTERUL PUBLIC
PARCHETUL DE PE LÂNGĂ ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE
CABINET PROCUROR GENERAL

autoritatea angajatorului, în schimbul unei remunerații denumite salariu⁸ și dreptul *autorității publice de a exercita controlul sau supravegherea în legătură cu îndeplinirea serviciului public* de către o persoană cu care nu se află în raporturi de serviciu. În cazul medicului și această condiție se verifică, el neaflându-se în raporturi de serviciu cu Colegiul medicilor din România.

Ar mai fi de menționat doar că, din punctul de vedere al îndeplinirii condițiilor tragerii la răspundere penală, sunt lipsite de semnificație dispozițiile art.375 alin.2 din Legea nr.95/2006 privind reforma în domeniul sănătății potrivit căroră „*având în vedere natura profesiei de medic și obligațiile fundamentale ale medicului față de pacientul său medicul nu este funcționar public și nu poate fi asimilat acestuia*”. Textul a fost modificat prin Legea nr.132/2014 privind aprobarea Ordonanței de Urgență a Guvernului nr.2/2014 pentru modificarea și completarea Legii nr.95/2006 privind reforma în domeniul sănătății, precum și pentru modificarea și completarea unor acte normative. În forma inițială a textului legal nu exista mențiunea „*și nu poate fi asimilat acestuia*”. Deși legiuitorul pare să fi intenționat nu doar excluderea medicului din sfera funcționarilor publici, ci excluderea lui și din sfera funcționarilor publici asimilați, o atare intenție nu capătă eficiență în raporturile de drept penal. Autonomia conceptuală a dreptului penal permite utilizarea în această sferă a dreptului a unor termeni cu un alt înțeles decât cel pe care aceștia îl au în limbajul juridic specific ramurilor de drept unde își au originea. Este și cazul definiției date funcționarului public în art.175 din Codul penal, care stabilește *semnificația penală a conceptului*, astfel cum rezultă în mod expres din normă⁹, într-o modalitate care nu se suprapune perfect peste cea din dreptul administrativ, cuprinsă în art.2 alin.2 din Legea nr.188/1999 privind Statutul funcționarilor publici, cu modificările și completările ulterioare¹⁰.

⁸ Potrivit art.10 din Legea nr.53/2003, Codul muncii : “Contractul individual de muncă este contractul în temeiul căruia o persoană fizică, denumită salariat, se obligă să presteze munca pentru și sub autoritatea unui angajator, persoană fizică sau juridică, în schimbul unei remunerații denumite salariu.”

⁹ Potrivit art.175 din Codul penal: “Funcționar public, în sensul legii penale, este (...)”.

¹⁰ Potrivit art.2 alin.2 fraza I din Legea nr.188/1999 privind Statutul funcționarilor publici: “Funcționarul public este persoana numită, în condițiile legii, într-o funcție publică.”

MINISTERUL PUBLIC
PARCHETUL DE PE LÂNGĂ ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE
CABINET PROCUROR GENERAL

Aceeași opinie a fost exprimată și de instanța de contencios constituțional în Decizia nr.2 din 15 ianuarie 2014, cu prilejul examinării obiecției de neconstituționalitate a dispozițiilor art.I pct.5 și art.II pct.3 din Legea pentru modificarea și completarea unor acte normative și a articolului unic din Legea pentru modificarea art.253¹ din Codul penal: „*Semnificația noțiunii de funcționar public din dreptul penal nu este echivalentă cu cea de funcționar din dreptul administrativ. (...) potrivit legii penale, noțiunile de «funcționar public» (...) au un înțeles mai larg decât acela din dreptul administrativ, datorită atât caracterului relațiilor sociale apărute prin incriminarea unor fapte socialmente periculoase, cât și faptului că exigențele de apărare a avutului și de promovare a intereselor colectivității impun o cât mai bună ocrotire prin mijloacele dreptului penal*”.

În fine, și Înalta Curte de Casație și Justiție, într-o decizie de speță¹¹ cu referire la art.3 alin.2 din Legea nr.74/1995 privind exercitarea profesiei de medic, înființarea, organizarea și funcționarea Colegiului Medicilor din România, lege în prezent abrogată, care cuprindea o dispoziție nesemnificativ diferită¹² față de cea actuală, a statuat în sensul că : „*În raport cu textul explicativ cuprins în art.147 din Codul penal (n.ns. anterior) referitor la noțiunea de «funcționar», singurul care interesează în aplicarea legii penale, față de mențiunea din art.3 alin.2 din Legea nr.74/1995 se constată că, în timp ce art.147 are în vedere un raport juridic ce privește legea penală și a cărui principală caracteristică o constituie calitatea persoanei ce reprezintă o autoritate de stat (al cărei prestigiu este apărut și prin incriminarea faptei de luare de mită), art.3 alin.2 privește un raport juridic de drept civil, stabilit între medic, ca specialist, și pacientul care recurge la cunoștințele acestuia. Din cele arătate se desprinde ideea că cele două texte de lege nu se exclud, deoarece reglementează situații și finalități deosebite. În primul caz, persoana este subiect de drept penal, reprezentând o autoritate de stat al cărei prestigiu trebuie ocrotit, iar în cel de-al doilea , persoana este subiect de drept civil, cu drepturi și obligații anume prevăzute de lege. Așa fiind, aplicarea legii penale intervine în toate situațiile în care s-a încălcat relația dintre medic și autoritatea pe care o reprezintă, și nu între medic și pacient. Medicii încadrați în unități medico-sanitare din rețeaua publică, așa cum este și cel în cauză, sunt funcționari în sensul legii*

¹¹ A se vedea Curtea Supremă de Justiție - Secția penală, decizia nr.983 din 24 aprilie 1996 în Buletinul Jurisprudenței , Culegere de decizii pe anul 1996, pag.181.

¹² Potrivit art.3 alin.2 din Legea nr.74/1995 privind exercitarea profesiei de medic, înființarea, organizarea și funcționarea Colegiului Medicilor din România: „*Medicul nu este funcționar public în timpul exercitării profesiei medicale prin natura umanitară și liberală a acesteia*”

MINISTERUL PUBLIC
PARCHETUL DE PE LÂNGĂ ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE
CABINET PROCUROR GENERAL

penale, deoarece în calitate de salariați exercită o însărcinare în serviciul unei instituții de stat”.

*

Concluzionând, activitatea medicului aflat în raporturi de muncă cu un spital public din rețeaua Ministerului Sănătății Publice, *deși supusă controlului și supravegherii unei autorități publice cu privire la îndeplinirea unui serviciu public, presupune exercitarea de atribuții vizând realizarea obiectului de activitate al unei persoane juridice, iar îndeplinirea acestui obiectiv este condiționată de folosirea unor bunuri imobile și mobile ce fac parte din domeniul public al statului sau al unităților administrativ teritoriale, respectiv sunt achiziționate cu fonduri provenite de la bugetul de stat, ceea ce satisface condiția calificării sale ca fiind o persoană juridică cu capital integral sau majoritar de stat.*

Având în vedere cele expuse, în temeiul art.475 – 477 din Codul de procedură penală, solicităm Înaltei Curți de Casație și Justiție să dea următoarea dezlegare chestiunii de drept cu judecata căreia a fost investită :

„Medicul chirurg – angajat cu contract de muncă pe perioadă nedeterminată într-un spital din sistemul public de sănătate este persoana care, cu titlu permanent și cu remunerație, exercită, singură, în cadrul unei persoane juridice cu capital integral sau majoritar de stat, atribuții legate de realizarea obiectului de activitate al acesteia, fiind funcționar public în sensul art.175 alin.1 lit.c) teza ultimă din Codul penal”.

PROCUROR GENERAL,
Tiberiu-Mihail NIȚU